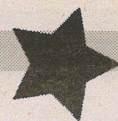
67
octubre 2003
5.000 exemplars
Mensual

la Burxa

Sants
i barris veïns

Periòdic de comunicació popular

Distribució gratuïta

Sants-Montjuic és on creix més el preu del m² de lloguer

Mentre els lloguers baixen en els barris més rics de la ciutat, en els barris populars com el nostre es disparen.

En els darrers anys, a Barcelona el preu de l'habitatge ha augmentat un 97,6%. Els salaris un 21%.

El darrer any s'ha mantingut la tendència a l'alça dels preus dels pisos, el que està generant una gran preocupació social. A Sants també hem patit aquest augment: en cinc anys, el preu mitjà de l'habitatge de segona mà ha passat de 17.400. 650 ptes a 30.576.760. Sobretot és alarmant l'increment dels preus dels lloguers, ja que és a Sants-Montjuïc on més ha crescut el darrer any el preu del m2 de lloguer, concretament un 22,4%. Si hi afegim la falta d'habitatge públic (no es destina ni pressupost ni sòl públic a aquest fi) cada cop adquirir un habitatge és una croada més difícil. No obstant, mentre els problemes per l'habitatge s'intensifiquen, en el Districte de Sants-Monjuic no hi ha reponsables oficials en aquesta matèria.

>pàgina 3

Les festes se'n van... fins l'any que vé

TONI

Un any més, les Festes Majors de Sants s'han acabat, el barri ja ha torna a la normalitat amb una mica de recança i, perque no reconeixe-ho, una mica de tranquilitat. En aquest número de La Burxa, si bé arriba amb una mica de retard hem volgut incloure una petita crònica sentimental i fotogràfica del que han estat les festes alternatives i també les no tan alternatives. En fi, us ho llegiu a l'interior

>pàgina 5

ÚLTIMA HORA

Garzón empresona 5 llibertaris

Desgraciadament hem de tornar a obrir una portada anunciant que l'única resposta del poder als intents de, cada cop més sectors, de canviar l'injust món on ens ha tocat viure, és la repressió més dura. Gairebé mitja pàgina de la secció d'Arreu està destinada a informar de noves detencions, segrestos i pallisses, que sembla que es converteixen en fets cada cop més habituals i cada cop més durs. Així, l'intent de la Guàrdia Civil de tapar l'escàndol de Castellar del Vallès ha estat convertit per Garzón en un esperpèntic cas de grup armat digne d'una historieta de Roberto Alcázar i Pedrín.

> pàgina 10

> OPINIÓ

Apagades, mentides i propaganda

>pàgina 2

> SANTS

Els Castellers van a Bèlgica

>pàgina 4

> QUE ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?

El català aixafat a França

> pàgina 11

la Burxa
CSA Can Vies (carrer Jocs Florals 42, 08014 Sants, BCN)
Telèfon: 93 422 16 13
Correu electrònic: laburxa@llibertat.com
http://www.laburxa.org

Editorial

Defensem els espais alliberats, aturem el feixisme

En només 15 dies s'han donat data per desallotjar tres nous centres socials okupats a Barcelona i Viladecans, un quart es troba en inminent amenaça, a pesar que el mateix jutge reconeixia la seva tasca social i cultural, però ja se sap que el poder dels diners i l'especulació pesa més. Fins aquí res de nou, de fet fa pocs dies que ja vam sofrir el desallotjament del Centre Social El Tajo a La Bordeta, però és evident que l'ofensiva repressiva no s'atura aquí, i que les diferents institucions i poders polítics han decidit expulsar els col·lectius crítics dels carrers, i nous atacs se sumen dia a dia: urgents convocatòries judicials a l'Audiència Nacional, agressions coordinades de nazis i Guàrdia Civil a Castellar del Vallès, detencions de "cèl·lules" anarquistes a l'estil Guantànamo,... Només la lluita i l'autoorganització popular els farà recular. Per això, desde La Burxa us convoquem a mobilitzar-vos (podeu consultar l'apretat calendari a la pàgina 8) i, especialment a acudir massivament a la manifestació que el proper 12 d'octubre sortirà de la plaça dels Països Catalans.

Un Districte diabòlicament garrepa

Qualsevol persona que vingui de fora i vegi la propaganda que fa l'Ajuntament de les festes majors i de la cultura popular pot pensar: "òndia amb amb això dels diables, deu ser una tradició arrelada i mimada per les institucions". En lo primer que diu té tota la raó, però pel que fa a la segona observació, que els pregunti als Diables de Sants a veure què opinen! Enguany un dimoni era el protagonista del cartell de la Festa Major del barri, i el Districte ha presentat un cop més el correfoc com un dels plats forts dels actes unitaris. Això contrasta amb l'actitud que ha tingut a l'hora de sufragar-ne les despeses. No només no ha aportat més diners per l'espectacle que els Diables volen fer cada dos anys, si no que ha reduït el pressupost. Menys mal que la colla ha tirat endavant el correfoc pagant de la seva butxaca els calers que faltaven i un any més han deixat el pavelló alt. Potser les properes festes faran més cas a les veus que deien que no valia la pena fer-lo. El que no pot ser és que el Districte es posi medalles quan són els Diables els que els hi treuen les castanyes del foc. I a més els Diables, que porten varis anys reclamant un local digne sense aconseguir res de res. Com són de garrepes al Districte. Segur que no ho seran tant quan celebrin el Fòrum, com no ho han estat durant la celebració de les olimpíades de policies. Que potser volen substituir la cultura popular per la cultura de la garrotada?

La nit més fosca als EUA

L'esperpèntica visió d'una superpotència a les fosques no va ser pas aquest agost ni cap miratge ni cap il·lusió òptica. Uns amics turistes relaten com en l'obscuritat neoyorkina, de tornada a l'hotel, havien d'evitar trepitjar al seu pas persones i "commuters" que jeien a terra impossibilitats de tornar a casa. Per altres la nit va esdevenir un "kit-kat" a l'estress quotidià que ha desencadenat fantasies d'un futur baby-boom, i alguns ho van aprofitar per realitzar un improvitzat "botellón" i violar per una nit la llei americana tant estricta en aquest tema. Però tot el que té de grotesc la situació no li resta seriositat. Resulta gairebé increïble que les causes siguin incertes, i sorprèn encara més l'única manera en que s'ha enfocat el problema. Tot apunta a una sobrecàrrega de demanda i la solució es reclama en un únic sentit: modernització i augment de l'oferta; increment dels usos elèctrics que requereixen més plantes generadores i línees transmissores. Es queda en l'oblit l'altra cara de la moneda: com disminuir l'elevada demanda en ciutats com Nova York amb gratacels on mai s'apaguen les llums i com generar fonts d'energia menys danyines amb el medi ambient i la salut de les persones. Contràriament, l'incident s'ha usat de forma perversa per fins i tot demanar més centrals nuclears i culpabilitzar els ecologistes de frenar els projectes de les "ben intencionades" companyies elèctriques privades. Ara resulta que són els ecologistes els que atempten contra la seguretat del país, però, i ¿la salut de les persones i el medi que els envolta? D'altra banda, resulta curiós com EUA fins i tot aprofita els indicis de fragilitat per fer créixer l'espetit nacional. Ho hem viscut aquest 11 de setembre amb recordatoris inacabables i també durant la tallada elèctrica de l'estiu. Amb l'enaltiment de la calma i la solidaritat de les persones afectades per l'apagadaa es reforçà el patriotisme i l'orgull de ser estadounidencs, units i airosos davant l'adversitat; una adversitat que altres països viuen cada dia. Segons paraules de Bush, "van demostrar a la resta del país i del món el veritable valor del poble Americà". Sense dubte estem davant dels herois del segle XXI, i ara no sols cinematogràfics.

Sembla una manifestació, però no és més que l'"apagón" LANCELOT

Gemma Parera

Tango 125

Rrrrrrrrr, rrrrrrrrrr, aquí Tango 1, Tango 1, contesta Tango 125 !! rrrrrr, rrrrrrr, Sí, si aquí Tango 125 digues rrrrrrrr. Quedeu-vos on sou, no us moveu. Tothom ha marxat a apagar foc a Maçanet i aquí no quedeu més que vosaltres ... rrrrrr...

Tango 125 és el nom en clau d'un grup de voluntaris vinculats a l'Agrupació de Defensa Forestal del Montseny-Guilleries. Com ells molts altres pagesos, propietaris i veïns del massís s'enllacen amb emissores portàtils i esdevenen sovint la primera força de xoc quan hi ha un incendi. Els voluntaris de les ADF solen ser els primers en arribar al foc i apagar-lo. Més que res per que hi viuen a prop.

Les ADF són una forma d'organització popular que, malgrat el que diuen en les grans declaracions, no agrada els polítics. La prova està en les continues traves que els hi posen, tant pel que fa a disposar de mitjans com a mobilitat en cas d'incendi. No els agrada que la gent s'organitzi per que quan això passa, ells perden la impunitat. Les ADF s'han mostrat sempre molt crítiques amb els bunyols dels governants, i tot estant a dins de l'ofensiva contra el foc s'en veuen de tots colors (de polítics i de bunyols).

Un altre contingent de lluita contra el foc, com han estat tradicionalment els voluntaris, ha estat pràcticament eradicat enguany. Primer es diu que no hi vagi ningú. Però sí hi van, els arraconen fins que s'atipen. L'argument és el risc i un no-se-què de les assegurances, però la veritat és què els voluntaris també són una font de crítica, com es va veure en el cas del Prestige. Una font de crítica que els que manen (tots) volen estalviar-se.

De fet, a l'incendi d'aquest agost que va acabar cremant Mas Altaba (entre Tordera i Maçanet –la Selva-), la rebrotada del segon dia possiblement s'hauria pogut evitar amb un contingent important de voluntaris que haguessin vigilat el perímetre de foc apagat. Els bombers no poden arribar a tot arreu.

Durant els incendis del 94, més de 5.000 voluntaris es van aplegar entre Hostalric i Arbúcies, i, encara que sense mitjans, van oposar la seva voluntat enfront d'un incendi esfereïdor. Després, enlloc de ensenyar, dotar de mitjans i organitzar aquesta força voluntària, s'ha optat per eliminar-la i proscriure-la.

Tenim uns polítics que només volen funcionaris a sota d'ells. Funcionaris que cobrin i callin. I la gent, cadascú a casa seva i que no es fiqui allà on no el demanen. Després, si no poden aturar la gent, s'hi posen al davant amb la pancarta i la bandera.

Malgrat tot, nosaltres a la nostra: a organitzar-nos. A teixir la societat civil amb una i mil organitzacions i grups. I a preparar el salt que ens permeti prescindir-ne ... dels polítics.

Roser Benavent

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

La Burxa és una revista editada per un equip de redacció que es troba dos cops al mes al CSA Can Vies (Jocs Florals 42)
Periodicitat: Mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@llibertat.com
La Burxa no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa han col·laborat: Alba Ayala, Roser Benavent, Bernat Costa, Toni Gonzàlez, Ivan Miró, Gemma Parera Àlvarez, Guillem Sànchez, Joan Teran, Pau Canela, David Positiu, Soto, Casal Independentista, Comissió de La Bordeta, Roger i Meritxell Sánchez Amat, Raül, Toni.

En l'últim any, el preu del m2 a Sants s'incrementa un 22%

Ivan, Gemma/SANTS

La manca de polítiques públiques destinades a l'habitatge ha provocat que el lliure funcionament del mercat posi pels núvols el preu d'aquest bé de primera necessitat. El resultat pràctic els podem llegir en els expositors de les immobiliàries, les principals beneficiàries - juntament amb les constructores- de la pujada dels preus. A Expofinques, per exemple, s'ofereix un pis a Hostrafancs de 35m2 per 121.405 euros (20.000.092 ptes), o bé un altre de 95 m2 per 330.000 euros (54.907 ptes) sense que els colors se'ls pugin a la cara.

Segons un estudi recent de la Universitat Politècnica de Catalunya, el preu mitjà de la vivenda a l'àrea metropolitana de Barcelona entre l'any 1996 i el 2002 es va incrementar un 97,86%, mentre l'increment de salaris per conveni se situà entorn del 21%. Concretament, l'any 1996 comprar un pis *al barri de Sants* costava de mitjana 1.326 euros, i en canvi el 2001 ja suposava 2.185 euros (Gencat).

Les causes de l'especulació

La dificultat d'accedir a un habitatge digne i assequible és un dels problemes socials més greus i les responsabilitats es reparteixen entre el Govern Central, les Comunitats Autònomes i els municipis. Des del 1996, amb l'arribada al govern de Jose Mª Aznar, els pressupostos generals de l'Estat no han prioritzat precisament la promoció pública d'habitatge: han mantingut l'impuls a la liberalització que anteriors governs ja havien abanderat. Les conseqüències foren que el preu de l'habitatge s'encarís un 81% de mitjana al conjunt de l'Estat entre l'any 1996 i el 2002.

Les altres Administracions, que disposen de competències i instruments per corregir aquesta situació, també els ha faltat voluntat política: en tot cas la seva voluntat ha estat afavorir l'especulació. Tant la Generalitat amb Institut Català del Sòl, com l'Ajuntament de Barcelona, són responsables de la política del sòl, principal causa de l'encariment de l'habitatge. L'Ajuntament no ha complert la legislació segons la qual hauria de destinar un 5% dels seus pressupostos anuals a la compra de sòl per habitatge públic, de manera que ha deixat el camp lliure a l'especulació al haver-hi contrapartida de sòl públic que equilibri els preus. Així, els inversors-especuladors han dirigit el seu capital cap al camp immobiliari, provocant la bombolla de preus molt per sobre dels costos reals de la construcció, i retirant habitatges a qui els necessita per viure. Si a l'Estat espanyol hi ha uns 20,8 milions d'habitatges, prop de tres milions estan buits. Mentrestant, les dificultats de pagar els lloguers o les hipoteques situen a la majoria de la població entre la incertesa i la desesperació.

Els lloguers es disparen, sobretot a Sants

Si la construcció d'habitatge social, tant de promoció pública com de protecció oficial, ha estat molt minsa, també és estremadament reduïda, i cada cop més cara, l'oferta d'habitatge de lloguer. Mentre en el conjunt de la Unió Europea gairebé la meitat dels habitatges són de lloguer, a l'Estat espanyol les proporcions descendeixen a menys del 30% (Institut d'Estadística de Catalunya).

Evolució del mercat de lloguers a Barcelona per districtes: Lloguer mitjà contractual per superfície (€ /mes/m2 construït)

	2002	I 2003	% var. 02/03*
1. Ciutat Vella	8,21	8,41	6,5
2. Eixample	8,52	8,72	7,9
3. Sants-Montjuïc	8,38	9,29	22,4
4. Les Corts	10,29	9,60	-0,6
5. Sarrià	10,33	9,98	-3,3
6. Gràcia 9,04	7,44	19,0	19,0
7. Horta-Guinardó	8,00	9,02	17,0
8. Nou Barris	8,25	7,79	-1,8
9. Sant Andreu	7,38	7,70	4,9
10. Sant Martí	8,56	9,24	18,6
Barcelona	8,64	8,94	9,4

FONT: DGAH amb les dades de fiances de lloguer de l'INCASOL (Gencat) .

Pel que fa a preus, el cost mitjà del lloguer s'ha encarit un 4,3% entre l'agost del 2002 a juliol del 2003, segons l'Institut Nacional d'Estadística (INE), essent Barcelona la ciutat més cara de l'estat després de Madrid. Paradoxalment, els lloguers únicament han disminuït sobretot als dos barris més cars de Barcelona, Les Corts-Pedralbes i Sarrià-Sant Gervasi, mentre que han augmentat a la resta de Districtes, i especialment als barris on els preus són més baixos. Cada cop, doncs, es dificulta més a les classes populars l'accés a l'habitatge de lloguer, i en aquest sentit, els nostres barris es troben en la primera línea del problema.

El major increment del preu de lloguer per m2 de tota la ciutat s'ha produït al districte de Sants-Montjuïc, on ha augmentat el darrer any un 22,4%, sent la mitjana barcelonina un 9,4% (Gencat). Les raons? La posició cada vegada més central dels nostres barris en la metròpolis barcelonina, que ha produït un encariment generalitzat dels habitatges i una elitització creixent del barri. I concretament, l'augment tant intens del metre quadrat obeeix a que la superfície mitjana dels habitacles de Sants-Montjuïc és la més petita de Barcelona.

Qui és responsable del problema de l'habitatge?

La producció d'habitatges a un preu especulatiu es produeix d'una manera desenfrenada. Mentres, una part important de la població es veu impossibilitada d'accedir a la compra, pels contractes temporals, els baixos salaris i la inseguretat en la feina. Una part important del parc immobiliari es troba buit (un 14% a les grans ciutats). Deia Proudhon que "la propietat és un robatori". Però a la vegada defensava l'accés a la propietat de l'habitatge per part dels treballadors, mentre que Engels pretenia la propietat dels mitjans de producció. La realitat avui és que no hi ha un mercat d'habitatges a preus assequibles per a les classes populars, ni de compra ni de lloguer, malgrat la baixada dels costos financers. Partint que la Constitució i l'Estatut reconeixen el dret de tot ciutadà a gaudir d'un sostre, la responsabilitat del compliment d'aquest dret és del govern de l'Estat. Però aquest es troba en mans de la dreta pura i dura, que basa la seva actuació en un sistema de mercat que busca obtenir els màxims beneficis pel capital. No hi ha diners pel foment de l'habitatge popular. Així, si bé les competències d'habitatge es troben transferides, són els Pressupostos Generals de l'Estat els que en realitat manen. Governs anteriors varen acabar amb els petits avantatges que donava la Llei d'Arrendaments (només cal recordar que el Decret Boyer va permetre subscriure Contractes d'un any). En mig de tot, manquen oficines conjuntes de Generalitat i Ajuntaments amb capacitat per a coordinar la complexitat d'aspectes (legals, tècnics, econòmics i administratius) que incideixen en un mercat tan abusiu. Per canviar l'estat de coses, és necessari prendre consciència de l'actual injustícia i forçar un canvi polític profund que permeti conduir l'administració dels recursos del pais al servei de les classes populars. La feina és molta i no val a badar.

Josep Manuel Ordàs, Arquitecte

I tu què n'opines del preu de l'habitatge?

Hipotecat

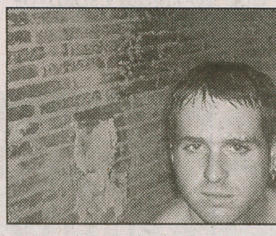
El preu d'una hipoteca o un lloguer és similar. La diferència és que en el primer cas cal tenir els diners per l'entrada i l'aval. A mi la feina i el suport de la família m'ho van permetre, però aquells que no tenen una feina fixe o el suport de la família no poden obtar a una hipoteca.

Al principi quan t'hipoteques et creus el somni que algún dia deixaràs de pagar, però no és cert, sempre queden coses per pagar, que si la façana... Et tenen collat i lligat. T'has casat amb el banc.

Llogatera

Ara pago un lloguer baix, dels antics. El propietari va intentar apujar-me el lloguer emparant-se a la llei Boyer. Pretenia pujarlo a 70.000 pessetes quan jo en cobro 90.000 de pensió. Com podria viure? Els lloguers d'avui en dia són d'escàndol. Aleshores jo vaig seguir pagant el meu lloguer de sempre i el propietari me'l rehusava. Pretenia expulsar-me per impagament. Vaig haver d'enviar girs postals i contractar una advocada perquè tot es solucionés. Per sort vaig comptar amb l'ajuda del meu fill, sinó hagués estat molt difícil per mi.

Membre d'una vivenda okupada

Si el m2 a Sants val 2.339 euros, aleshores treballant vuit hores diàries i compartint els gastos dels meus estudis i els gastos que inclouen materials, llibres, matrícula, menjar i necessitats bàsiques penso que hauria detreballar cinc mesos per poder pagar un m2 de vivenda. Per tant, per aconseguir una vivcenda mínimament digne hauria de deixar d'estudiar, continuar els engranatges de la ignorància sense articular pensament propi i a més no podria menjar. Realment és una vergonya el mercat immobiliari i especulatiu que existeix a Barcelona, i les polítiques hipòcrites de les institucions i l'Ajuntament.

Crònica de les Festes Majors

Irina/ SANTS

Com cada any, a finals d'Agost arriba la Festa Major del nostre barri i la conseqüent Festa Major Alternativa i popular.

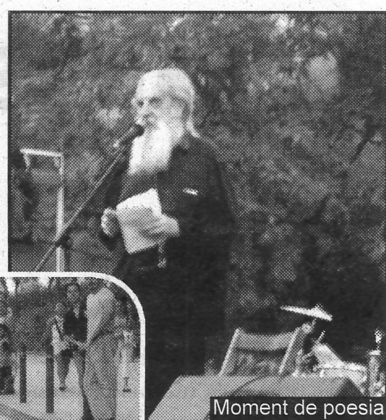
Enguany el pregó oficial va anar a càrrec de l'actriu de La Cubana Mont Plans amb un discurs sobre la tradició de l'associacionisme a Sants, esmentant diversos col.lectius com el Centre Social, les cotxeres i d'altres més sorprenents com "els centres socials okupats, el Casal Independent, les Dones de l'Assemblea de Sants, Les Tenses i Les Diabòliques" (on potser els hi hagués fet falta a part d'una bona font actualitzada un corrector) Qui ho hauria de dir!.

Tot i que els carrers es van guarnir per la festa, per algun d'ells aquesta seria la darrera ja que motius com la manca de subvenció i d'espais on emmagatzemar el material o la poca gent que hi participa fa insostenible una feina que demana tanta dedicació. Però també hi ha hagut novetats amb el primer Sopar Popular fet al carrer Premià, organitzat entre el Casal Independentista i l'Arran.I on l'èxit d'assistència va engrescar a veïns i veines a muntar-ne un altre per l'any que vé.

I les Alternatives? Doncs aquest any hi ha hagut de tot i per tots. Des de activitats infantils a la plaça de Sants amb tallers i animació, un cercacarrers consolidat amb més de cent persones, una cursa de carretons espectacular, fins d'altres activitats ja més tradicionals de les festes com el concurs de paelles o el pregó, enguany dedicat al detinguts/des del 12 d'Octubre. En resum, unes festes alternatives consolidades i una assistència de públic tant gran que feia impossible tancar la barraca abans de les 5h.

També cal parlar d'allò no tant maco com la poca neteja de la plaça i dels wc's per part de l'Ajuntament, o el cordó de llauners i "gent vària" que envoltava les festes fent que accedir al parking fos imposible, i d'aquells o aquelles que es van dedicar a desmuntar el decorat del carrer Finlandia,... Amb tot, bó i dolent, podem dir que hem gaudit d'una molt bona festa major!

A tothom li agrada la paella

Moment de poesia

"Perillosa" cursa de carretons

Unes Festes Alternatives desbordants

Els nens i nenes també es diverteixen

Decorat del carrer Alcolea

FOTOS: TONI

12 d'Octubre: resistim als feixismes!

Sants/Ivan Miró

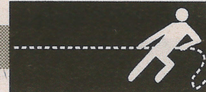
Encara que els fets de Castellar del Vallés, on s'ha fet palesa la complicitat de les forces repressives (Guàrdia Civil) amb els grupúscles neonazis, siguin enormement preocupants, aquest 12 d'octubre la Plataforma contra el 12-0 no només es centrarà en l'habitual crítica als grups neofeixistes que es reuneixen cada any a Sants, sinó que pretén entendre, denunciar i combatre la complexitat del feixisme avui. Actualment, els perills del feixisme no només els protagonitzen grups d'skins neonazis com els que atemoreixen el Vallés, sinó que la contraofensiva autoritària recorre el planeta sota múltiples cares.

Així, la lògica del capitalisme global, que assola països com Argentina en benefici de les multinacionals, és una lògica feixista. Com també és un camí cap al feixisme la guerra global permanent instaurada per Bush i acòlits, que instaura la destrucció allà on apunten els falcons americans: Afganistan, Iraq, Palestina o Colòmbia. Més a prop, en un Estat espanyol governat pels neofranquistes, hem de veure com s'arremet contínuament contra els interessos de les classes populars (privatitzacions, acomiadaments, precarització del trèball o l'habitatge), i com s'ataca permanentment totes les expressions nacionals -polítiques, lingüístiques, culturals- que no siguin espanyoles. El tractament del conflicte social es, també, gestionat des d'una òptica profundament autoritària: la repressió es configura, per als moviments socials emancipadors, com la política principal que els destinen les Administracions. Finalment, les formes feixistes s'instal·len en les nostres societats sobretot amb el tractament dels i les immigrants pobres, un sector social que no només pateix del racisme institucional de la Llei d'Estrangeria, sinó que ha de veure com la seva dignitat és trepitjada per persones que, fins i tot algunes, algun dia han estat també elles immigrades.

Al pregó de les Festes de Sants es recordà els condemnats pel 12-O-99. TONI

Així les coses, des de nombrosos i diversos col·lectius de la ciutat s'ha vist la necessitat d'unir-se, constituir la Plataforma contra el 12 d'octubre i preparar unes jornades els dies 10, 11 i 12 d'octubre a l'Espanya Industrial, on a més de denunciar l'acte anual dels neonazis a Sants i la connivència institucional que l'autoritza, també s'enfroti a tots els actuals rostres del feixisme.

Quatre dies a Bèlgica

Borinots de Sants/BÈLGICA

Les colles castelleres són un aiguabarreig de gent. Gent que va, gent que torna, gent que no hi falta mai, gent que ve un cop l'any, simpatitzants... tots ells però, castellers. El passat dimecres dia 10 d'octubre, més de 170 castellers de tot tipus agafàvem l'autopista direcció a Bèlgica. Ens havien convidat a participar els dies 13 i 14 de setembre a la 75 trobada de cultures i esports tradicionals que es celebra anualment a Leuven (Lovaina). Aprofitant que hi havia el pont de la diada vam poder allargar l'estada 4 dies, així doncs vam fer la celebració de la Diada nacional més internacional de la nostra història amb el Casal català de Brussel·les.

L'endemà vam anar a Brugges i els darrers dos dies els vam passar al Festival. Del bon ambient que es va crear, de la cervesa i de tot el que vam viure potser és millor que agafeu un casteller i li ho pregunteu directament. Només destacar una cosa que creiem important, les terres belgues no van *veure castells, van veure grans* castells! i molt bons assajos dels Castellers del Barri. I molts belgues van voler provar què coi és això de ser casteller, algunes de les pinyes van acabar sent un mar de caps rossos i belgues que volien participar també de la festa.

El Festival va servir per fer grans castells (fins i tot algun que encara no havíem fet mai!), per jugar a esports típics Flamencs, per apartar-nos cada cop que veiem venir un elefant que anava circulant amunt i avall amb uns nens enfilats a sobre, per veure la sempre espectacular capoeira, per tastar els musclos amb la salsa típica, per comprovar que els monos també són castellers (per bé que nudistes) i fan pilars de dos, per aprendre a llançar boomerangs de mà d'especialistes australians i sobretot, per comprovar que els "voladores" de Mèxic estan bastant més sonats que nosaltres i fan coses increïbles... clar que ells van dir el mateix de nosaltres. Tot això en un ambient festiu, amb xarangues, grups de percussió (quina festa!) i música a l'aire lliure.

Aquest és un any molt especial per a la nostra colla, l'any del nostre desè aniversari, un any en que la colla es troba en molt bona forma i en que estem fent un pas molt important, el de preparar el primer castell "amb folre" de la nostra història i alhora consolidar-nos en els castells de vuit pisos. Un any on hem fet moltes activitats i hi hem dedicat molts esforços i que ens agradaria que acabés encara millor: aconseguint fer la millor actuació de la nostra història a la Plaça Bonet i Muixí el dia 26 d'octubre, i fer-la amb la plaça plena i amb la companyia i el recolzament de tot el barri.

Així doncs ens veiem a la diada castellera del barri aquest proper 26 d'octubre!

Els belgues van poder conèixer què és ser casteller. BORINOTS DE SANTS

Els Diables, indignats pel tracte rebut pel Districte durant les festes

Roger Sánchez Amat/SANTS

Ja fa més de dos anys que els Diables de Sants es queixen del tracte que reben del Districte, o més ben dit, del tracte que no reben. A la manca permanent de local, ara se li ha afegit una reducció del pressupost dedicat al correfoc de la Festa Major de Sants. Això s'ha traduït en la no realització de l'espectacle que els Diables havien previst pel present any. Això ha provocat una profunda indignació a la colla, o més aviat, l'ha augmentada. Després de fer-los fora de la petita habitació de les Cotxeres on guardaven el material ara no fa un any, els han negat l'alternativa que els havien promès: una part del bar del centre cívic habilitat fa pocs mesos com a magatzem. El Districte argumenta ara que el material pirotècnic resulta un perill per l'entorn. Els Diables senyalen que això sóna a excusa barata, ja que en cap cas guarden una quantitat significativa de pirotècnia, i això només passa just abans d'un correfoc.

Actualment guarden tot el material (bèsties, trajos, masses...) al vestíbul de Cotxeres que dóna a carretera de Sants, juntament amb els gegants. Això resulta incòmode i provoca que s'accentuï la seva degradació (els trajos s'han arribat a florir per falta d'un espai airejat).

La retallada de l'ajuda econòmica pel correfoc ha esdevingut la gota que ha fet vessar el got. Dels diners entregats al juliol no en queda res, ja que s'han dedicat al correfoc de festa major. Precisament al final de l'esdeveniment, la colla pretenia desplegar una pancarta des del pont de la plaça Màlaga (ara Bonet i Muixí). No va ser possible ja que una ràpida (i sospitosa) actuació dels serveis municipals de neteja ho va impedir en endur-se-la mentre les colles feien el recorregut. L'acció es va conseguir realitzar de manera improvitzada.

Això ha coincidit amb la sensible retallada del pressupost del correfoc de la Mercè, un dels actes més importants de les festes de la ciutat. Algunes colles de diables han relacionat aquest fet amb la celebració el proper any del Fòrum 2004, on sembla que aniran dirigits els diners estalviats.

Pinzellades

Al marge de concerts, esports i espectacles, el vintè aniversari de TV3 celebrat el 10 de setembre a Montjuïc va servir com a plataforma per denunciar diferents temes socials, com els desallotjaments previstos per aquest octubre, la campanya antifeixista de cara al 12-O o el judici que patiran 9 catalans davant l'Audiència Nacional. Es van repartir octavetes i desplegar diferents pancartes. També nombrosos dels artistes que actuaven es van sumar a les protestes, com per exemple els integrants dels grups Obrint Pas, Ojos de Brujo, Dusminguets, Gerard Quintana, entre d'altres.

A mitjans d'agost, la seu del Casal Independentista de Sants així com el mural que hi ha al final del carrer Premià van ser ruixats amb pintura al mateix temps que apareixien pintades signades per un grupuscle d'extrema dreta anomenat MPC. Aquest sembla que tinguin algun membre actiu al barri, ja que durant la festa major també van aparèixer pintades. La nota divertida la va donar la curiosa interpretació que feien des d'una pàgina web de les festes alternatives, on arriben a afirmar que Maulets i llibertaris van organitzar grups violents per anar a destrossar els decorats de quatre carrers.

L'Assemblea local de la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua) informa que el Correllengua 2003 passarà pel barri el proper 25 d'octubre

El passat 10 de setembre es va realitzar el ja tradicional acte commemoratiu de la Diada. Enguany, però, no va ser tan lluït com d'altres. 50 persones escoltaren els parlaments que van fer representants de lluites en defensa del territori: de les terres de l'Ebre, de l'Horta de València i de la plataforma pel cobriment de les vies.

La cançó

Qui té por?

Amb les nostres mans
podem fer coses maques
Amb les meves mans
puc estimar
Podem escriure,
podem expressar la paraula
però també es pot fer
molt de mal

Oracions,comentaris
i paraules
Conclusió, tu ets demòcrata
i jo no

Quan manquen les proves
la mentida guanya
Ja tenim actors informats
Ara només queda
convèncer les masses
Tan senzill
que no ho cal explicar

Titulars que sovint
són infundats
Criminalitzar
per després assenyalar

Qui té por de nosaltres?
Qui té por?
No és més que una cançó

Tenim preguntes i volem
respostes a les acusacions
Donem-li forma a les mentides, no més agressions
Trobem propostes alternatives, la contrainformació
Les veus quan criden ens
ho demostren
que no estem pas sols
Que no estem pas sols
...ni soles tampoc

Ràbia Positiva

Des de la Burxa, moltes felicitats, Ràbia!!

El raconet cannàbic

Doncs mira tu, ja podem donar la benvinguda a la tardor (i a les pluges que ens feien falta a l'estiu). Alguns estaran maleint la famosa canícula estiuenca mentre d'altres ja s'estaran cruspint els primers ulls de col celestials (altrament anomenats "cogolls" celestials). Si fa no fa, hauríeu de tenir totes les plantes en plena floració. Això suposa una despesa energètica important per les vostres plantes i per vosaltres. Així doncs les hauria de regar amb adob específic per la floració, recordant de no fer mai en excés i mesurant el Ph (salinitat o alcalinitat) de la solució. Si els hi falta de menjar, redueixen le seves defenses vers les plagues i finalitzen abans d'hora el període de floració. A l'hora de regar, és aconsellable per a aquestes dates fer-ho pels matins, doncs si la temparatura baixa molt per la nit, hi ha risc que us aparegui un fong fastigós i pudent (del tipus Acebes per exemple). La floració és un període que demana paciència i seny, si us en queda després de tants petes.

Així a ull podem dir que la floració es produeix en unes tres tongades, i que a partir de la tercera hauríem de veure que almenys el 60 per cent pels pistils dels ulls de col (encara ric de la meva ignorància) presenten un color groguenc o vermellós i que comencen a arrugar-se. De tota manera la manera més segura per esbrinar el punt exacte de maduració de la maria és mirant els pistils amb una lent d'augment. Les gotes de resina que veureu hauran de ser daurades i inflades com un xupaxups. Penseu també en deixar un temps prudencial sense adobar abans de recollir si no voleu agafar un bona ceba química. Si teniu dubtes pregunteu-nos (que és gratis!!), i si no llegiu-vos un llibre, que de pas fareu culturilla.

En resum, lo bó es fa esperar. Salut i bona collita.

Fumantxú

Des de la Burxa tornem a expressar la nostra solidaritat amb el diari tancat per Garzón Egunkaria

ESKERRIK ASKO,
països catalans

(Concert d'agraïment dels treballadors i treballadores d'EGUNKARIA a la solidaritat catalana)

CHEB BALOWSKI · DR. CALYPSO · LA CARRAU · INADAPTATS · FELIU VENTURA
PIRATS SOUND SYSTEM · UNGÜENT · DESKARATS · BURMAN FLASH · GLISSANDO
BRAMS · RÀBIA POSITIVA · REVOLTA 21 · DISCIPULOS DE OTILIA · BRAZUCA MATRACA
jocs infantils · castellers · danses populars · diables · bastoners · melura teatre

28 DE SETEMBRE 2003
PARC DE LA CIUTADELLA
BARCELONA · DE 10.30 a 21.00

Treballadors i treballadores d'Egunkaria
Egunkaria
Amb el suport de la Plataforma per Egunkaria

Carrers amb història...
La història dels carrers

Carrer del Tinent Flomesta

Diego de Flomesta y Molla
(Múrcia 1890- Mont Abarràn, Marroc 1921)

Tinent d'artilleria que, tot i estar ferit en la defensa del mont Abarràn, va inutilitzar els canons per tal que no passessin a mans dels qui defensaven la seva terra. La guerra del Rif era pels espanyols un camp de pràctiques militars i un intent d'oblidar l'estrepitós fracàs del colonialisme. Aquest nom és una imposició de la dictadura de Primo de Rivera l'any 1927, també molt beneïda pel franquisme, però avui en dia (com abans) aquest topònim es pot considerar una vergonya, tant per la nostra gent com per a la nostra història. És evident que l'Ajuntament, durant la normalització del 1980, no va pensar en la sang vessada durant la Setmana tràgica per la negativa de molts ciutadans a lluitar i morir per un caprici colonial dels militars i de la corona. Els veritables herois i heroïnes van morir aquí en el nostres carrers... per la pau.

Noms anteriors a la normalització de 1980: Teniente Flomesta, 14-06-1927; Lletra F

Imatges insòlites

En primícia, LA BURXA us ofereix una prova fefaent de l'intima relació que uneix la delegada sortint i la delegada entrant, Susanna Bouis. Qui ho diria! La Valdecasas semblava tan dura i tan orca i mira-la, mostrant públicament íntims sentiments cap a la seva successora. Es convertirà en el nou icone de la moguda gai de la ciutat? Farta de ser autoritària i entendrida per aquest "ligue" estiuenc, des del nou ministeri intentarà canviar i donarà la independència a les autonomies que ho demanin? I la Bouis? Amb aquest aspecte neo-hippie igual li dóna per repartir flors en comptes d'òsties! Què maco seria però què irreal que és.

Música

Varis artistes
"Mano Negra Illegal-Compilation hommage"
AlterMetak+Big Mama Records

Varis artistes i bandes, sobretot franceses, s'han reunit en aquest CD per tal de retre homenatge a un dels grups més importants i reconeguts dels darrers anys. Ells són el Mano Negra. La riquesa d'aquest treball consisteix en reproduir versions del grup, però amb un estil totalment lliure, propi de la banda que l'interpreta. Així, ens podem trobar peces molt originals i curioses, entre les que destaca la versió del "Señor Matanza" de SKA-P o la "Mala Vida" del colombià Yuri Buenaventura. Algunes versions s'apropen força a la cançó original, però n'hi ha d'altres que tenen molt poc a veure. Val la pena sentir-lo i, si heu estat fans dels Mano Negra, encara tindreu més motius per ser-ho.

MANOlito

Música

Varis artistes
"No perdem els somriures" Maulets

Amb la intenció d'ajudar al jovent que pateix la repressió, el col·lectiu Maulets ha fet una selecció de bandes d'arreu dels Països Catalans (amb alguna excepció) i les ha juntat en un doble CD amb les seves corresponents pistes interactives plenes d'informació. Aquesta és una bona i diferent iniciativa que serveix per denunciar la repressió i per escoltar a un munt de bandes amb moltes coses a dir. Un total de 48 cançons de tots els estils. Pel que fa al CD 1, ens trobem una selecció de grups que barrejen estils com ara la música tradicional, el folk o l'ska. Al CD 2, hi ha altres grups que s'propen més a la tralla i a la distorsió. En definitiva, un conjunt de ritmes solidaris amb el jovent que es mou.

Surt de l'ou

Cinema

"Dos tipos duros"
Juan Martínez Moreno

Bon inici de temporada pel cinema espanyol. "Dos tipos duros", primer llargmetratge de Juan Martínez Moreno, ens relata les peripècies que atravessa un madur delinqüent, la missió del qual consisteix en formar un jove i inexpert Jordi Vilches (magnífica la seva interpretació) en el món de l'hampa. A partir d'aquí, una successió de divertidíssimes aventures, molt honor, molta sang, moltes sorpreses i continues rialles dels espectadors, que s'ho passen d'allò més bé durant tota la projeccció. N'és una prova el fet que guanyés el premi del públic en l'última edició del festival de Málaga. Humor i acció a l'espanyola, amb tocs de Tarantino i una excel·lent interpretació tant dels actors principals com dels secundaris.

Lancelot

Llibres

"Dinero"
Ediciones Dobledosis

Pocs cops l'humor s'ha convertit en una arma tan afilada de crítica social i cultural. Humor intel·ligent, cínic i tan explosiu que no seria d'extranyar que fos considerat arma de destrucció masiva pels serveis d'espionatge de l'eix del bé, en la seva incansable vígia per preservar la nostra estimada societat occidental; societat que es converteix en l'ase de tots els cops dels diferents dibuixants i guionistes que número rere número d'aquest original fanzine (en direm així, tot i que la seva qualitat tècnica i editorial està a anys-llum de la majoria d'altres publicacions similars) van dissecionant i arrasant sense pietat. Un descobriment inesperat i totalment recomanable.

G.S.

Tardor calenta a Barcelona

D'ON VENIM...
Lluís Companys i Serrano Suñer

El 15 d'octubre es celebra l'aniversari de l'afusellament de Lluís Companys, l'únic president democràtic assassinat pel feixisme durant el segle XX europeu. Aquest any, però, ha coincidit (amb poques setmanes de diferència) amb la mort, al llit i sense judici del seu assassí -polític- més directe: Ramón Serrano Suñer.

Suñer era llavors ministre d'exteriors del règim franquista i representava la seva ala més filonazi, encarregant-se de les relacions amb Hitler i Mussolini, amb els que va negociar l'entrega d'importants exiliats del bàndol perdedor, com Peiró, Zugazagoitia i el mateix Companys. Als poc importants, com la massa de refugiats en territori francès es va limitar a retirar-los la nacionalitat per facilitar-ne l'extermini als camps de concentració nazis.

Tot això ja és, avui dia públic i conegut, per això "sorprén" l'actitud de diaris tan demòcrates i constitucionalistes com La Razón, ABC o El Mundo, que van dedicar grans homenatges i laudatoris al vell feixista (que fa poc continuava alçant el braç sense amagar-se'n) i titllant-lo de "lluitador de l'Estat de Dret", "moderat" i partidari de la unitat europea (sense específicar quin tipus d'unitat). I és que hi ha gent experta en distingir els veritables demòcrates de tota la vida com Serrano Suñer dels antidemòcrates com Companys, al que sovint recorden en les seves pàgines. És tot un exercici de clarificació ideològica passar per les hemeroteques i llegir que van dir quan es va batejar l'Estadi Olímpic amb el seu nom o durant alguns homenatges.

Guillem Sànchez

Ara fa poc més d'onze anys, Barcelona es preparava per celebrar unes fantàstiques olímpiades, símbol, com tothom sap, de la pau, la participació i la concòrdia entre els pobles i les persones. Els col·lectius que discrepaven d'aquesta posada en escena van ser arrasats sense contemplacions, tant en la tristament coneguda com Operació Garzón (en que van ser detinguts, torturats i empresonats més de 60 independentistes), com en el desallotjament de pràcticament totes les cases okupades de l'època, el desplaçament forçat d'indigents i prostitutes, la repressió de les protestes veïnals del Besòs,... i és que ja se sap que en l'esport l'important és participar, encara que sigui des d'una cel·la d'aïllament.

Torna l'esperit olímpic

No és casualitat doncs, que a pocs mesos de començar el fantàstic Fòrum de les Cultures, un altre conegut espai de pau, democràcia i solidaritat, sigui molta la gent preparada pel ball de bastons, espai de participació exclusiu i reservat per les diferents institucions a col·lectius crítics i població marginal i de mal veure de la ciutat.

Durant l'estiu ja hem pogut veure clarament que entenen aquesta gent per diàleg intercultural arran del tractament del cas de les casernes de Sant Andreu i dels immigrants de mig centenar de països que hi habitaven.

I per la primera quinzena d'octubre arriba el torn de la participació de la ciutadania crítica. Per molt que ens surtin amb el repetit argument de la separació de poders, es fa difícil creure amb tantes casualitats, i és que amb menys de deu dies s'han donat data per tres desallotjaments, un d'ells de la Kasa de la Muntanya, considerada per tots els mitjans, segons "fonts ben informades" (enteneu policials) un "centre logísitic" i una "nau insígnia" de no se sap quina suposada flota okupa. A més també ha coincidit amb el judici (6, 7 i 8 d'octubre) a l'Audiència Nacional de 6 catalans acusats de col·laborar amb ETA, la majoria implicats amb els mateixos moviments socials que es preten criminalitzar i aniquilar. I tot això (encara més casualitats) just els dies abans del 12 d'octubre, que ja per ell mateix és un dia carregat de simbolisme, protestes i sovint ofensives repressives.

Tothom al carrer

Però com diu la dita, si no fa vent, s'haurà de remar. I és que no és el moment d'arronsar-se. Per això són nombrosos els col·lectius i plataformes disposades a sortir al carrer i no permetre que siguin eliminats en silenci, que si ha de ser així, com a mínim fer molt soroll. Les convocatòries són múltiples i variades, i és probable que en surtin més a mida que hi hagin detencions o nous cops repressius. També s'ha de pensar que els moviments socials són més forts i tenen més capacitat de mobilització ara que fa onze anys, i a l'inrevés, el Fòrum és un invent sense tan "glamour" com les olimpiades i en nom del qual és més difícil aglutinar el consens institucional i ciutadà aconseguit llavors. Per acabar un poema per escalfar els ànims:

Qui es quedi a casa quan comenci la batalla
i deixi la seva lluita als altres aquest, haurà d'esser previsor:
perque qui no comparteixi la batalla, compartirà la derrota.
Ni tan sols la batalla evita qui vol evitar-la.
Lluita doncs per causa enemiga
aquell qui no lluita per la pròpia

Bertolt Brecht

Mobilitzacions contra els desallotjaments i en defensa de les okupacions:

29 de setembre, 18h. Estació de Gavà. Concentració en defensa de l'Ateneu de Viladecans

1 d'octubre, 20h. Jardinets de Gràcia. Manifestació en suport a la Kasa de la Muntanya

2 d'octubre, 9h. Barri de la Salut. Ordre de desallotjament de la Kasa de la Muntanya

4 d'octubre, 18h. Pla. Universitat. Manifestació internacional contra els desallotjaments

8 d'octubre, 8h. Plaça de la Rovira. Concentració contra el desallotjament de la casa okupada Rovira

El Centre Social Les Naus també està en perill inminent de desallotjament

Judici de 6 catalans a l'Audiència Nacional

27 de setembre, 19:30h. Davant l'Ajuntament Manifestació unitària.

6, 7 i 8 d'octubre. Audiència Nacional (c/ Gènova, Madrid). Concentració a fora l'edifici (diferents col·lectius estan preparant autocars per a anar-hi) i simultànimament concentracions a pla. Sant Jaume i davant l'Ajuntament de Terrassa (20h.)

12-O: Res a celebrar, resistim els feixismes

10 d'octubre, 21h. Parc de l'Ecspanya Industrial (Sants). Concert antifeixista.

11 d'octubre, tot el dia. Parc de l'Ecspanya Industrial (Sants). Jornada antifeixista i antiimperialista, amb debats en base a quatre eixos (immigració, neocolonialisme, feixisme i repressió) espectacles, txiringos, menjar...

12 d'octubre, 12h. Plaça dels Països Catalans (Sants). Manifestació antifeixista.

EL RACÓ DEL CASAL
Un any després: no oblidem

El setembre de l´any passat els carrers de Sants varen tornar a conèixer una de les ja tristament famoses operacions repressives a la que la senyora Valdecasas ens tenia acostumats.

El 26 de setembre 2 joves del barri i un Santandreuenc eren detinguts per la brigada d'informació de la Policia Espanyola, un quart jove també de Sants va presentar-se voluntariament als Jutjats de Baercelona al saber que el seu domicili havia estat registrat pels agents del mateix cos policíac. Tots quatre estaven acusats de ser els responsables de dos sabotatges a entitats bancàries del carrer Badal durant el desembre de 2002.

Si bé en un primer moment tant delegació del govern i portaveus policíacs, amb l´ ajuda dels mitjans de comunicació varen difondre una versió força més criminalitzadora, poc a poc i amb el pas de les hores l´acusació s´anava desinflant fins a l´absurd.

La matinada del 28 de setembre, sortien els quatre indepentistes de jutjats amb càrrecs de danys i desordres públics, càrrecs que es fonamenten en les declaracions extretes sota tortura als que varen passar per comissaria, i que després varen negar davant del jutge, alhora que denunciaven haver patit cops, insults, amenaces, insomni continu i fins desatenció mèdica per un dels nois que és diabètic.

Ara un any després i encara sense data de judici, no tot són males noticies, s´han guanyat dues de les tres querelles contra mitjans de comuniucació que a obligat a El País i La Vanguardia a fer articles de desgreuge, mentre que la de El Mundo encara no s´ha resolt i el que és més important la denúncia per maltractament ha tirat endavant i s´estan fent vistes preliminars per tal que el jutge determini el grau del delicte que varen pendre part en l´operació.

Casal Independentista

"Els culpables de l'esfondrament de les torres són els qui han dissenyat la política exterior dels USA"

Phillادelphia (Pennsylvania).- "I'm Mumia Abu-Jamal, from Philladelphia". "I'm Francesc Arnau i Arias, from Barcelona". Amb els punys apretats i les manilles posades entra al locutori. Recolza el punys en els vidres blindats i espera que tu facis el mateix. És un home molt alt i fort. Vestit amb una mena de granota de mecànic de color taronja. Fins al final, quan ens donarà l'esquena per marxar no li veurem aquelles tres grans lletres que porta pintades adarrera: DOC (Department of Corrections). Quan les veuré, pensaré que no sé de què l'han de corregir aquest home. I quina correcció seria, aplicar-li la pena de mort ? I què va fer malament Mumia, aquell dia de 1981, quan treballava de taxista i va anar al carrer 13, on la policia li tenia preparat un parany ?

"Barcelona, Spain... Catalonia ?" "Ah! vosaltres sou com els bascos, eh? El mateix problema que a Puerto Rico, oi?" I se situa immediatament. Aquesta facilitat que té per a situar-se em seguirà impressionant durant tota la entrevista. "Trenta milions de persones es varen comptabilitzar oficialment, en les manifestacions de tot el món contra la guerra d'Irak. Però Bush i els seus generals no en varen fer cap cas. És clar que només son com titelles de les multinacionals... Colin Powell, Dick Cheney, Donald Rumsfeld... I deien que buscaven armes de destrucció massiva... ara ja sabem que tot és mentida, però la gent no reacciona... Han estat molt bé les manifestacions per intentar aturar la guerra, molt bé que a Barcelona es fes la manifestació més gran d'Europa, però ara s'hauria de tornar a sortir al carrer. Seguim tenint els mateixos motius"

"I dius que el partit d'Aznar ha tornat a guanyar les eleccions? Deu estar molt malament, el vostre país. No? Igual que el nostre! Com pot ser que, havent despertat tanta oposició amb la seva postura a favor de la guerra, ara tornin a guanyar? És clar: són coses del Sistema. D'això en diuen democràcia...!

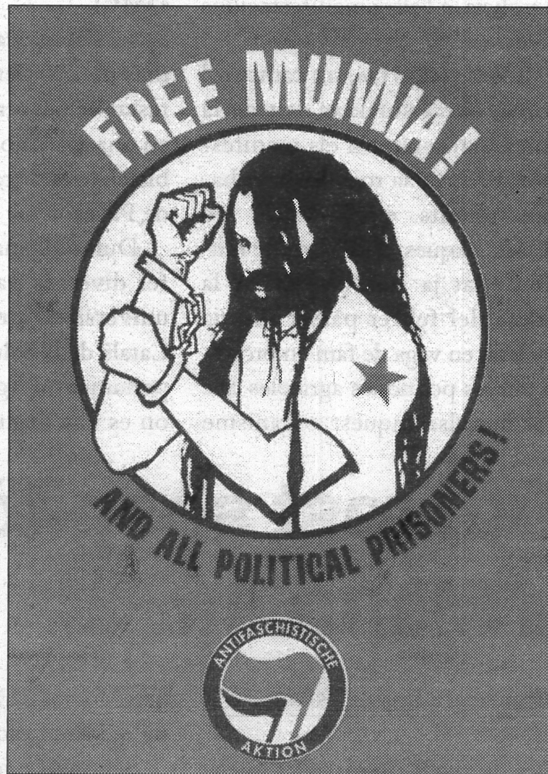
Us recordeu d'aquells personatges de còmic de quan érem petits? Doncs això és el Bush. El dolent més clar que mai havíem conegut. I, quan va guanyar les eleccions, alguns ja ens ho pensàvem, això. Que faria guerres, destrucció, res més... I alguns, a més de pensar-ho ho vàrem dir i ho vàrem escriure: de seguida ens van dir radicals, des de molts cantons..."

"I la cultura? La nostra cultura? La cultura és una arma! I sempre ens la volen prendre. I si no poden, intenten comprar-la. Tot ho volen comprar i vendre. I, de vegades ho aconsegueixen. Ho compren per a fer-ho malbé. Ho varen intentar amb el jazz. Després amb el reggae... ara amb el hip-hop. Aquest moviment cultural va començar d'una manera molt combativa. I no només amb la música, sinó també amb la manera de vestir, de presentar-se... Han agafat els raps i han intentat pervertir-los, amb la introducció de lletres indignes pel que és i vol representar un rap..."

He notat que Mumia es queixa del fet que alguna gent ha oblidat que existeix el correu normal, amb això de l'internet. El paper i el llapis. I que també es continua podent trucar per telèfon, i sentir la veu de les persones. I ell això ho sap molt bé. Coneix el valor de les comunicacions. Ell, pres, que com tantes i tantes persones preses, té limitades les trucades que pot fer. Les cartes que pot escriure...

Critica molt l'alcalde de Philladelphia, John Street, negre com ell, que durant la campanya electoral va prometre que es preocuparia per tal que se li fes un judici just, a Mumia. I als altres presos dels MOVE. I que ara ja ni en parla. Se li han de fer manifestacions davant de l'Ajuntament, per a que comenci a reaccionar. I ni així...

En situacions extremes, les coses són molt més blanques i negres. Alguna persona corrent, que va aconseguir mantenir les idees clares, després d'haver perdut un familiar a les Torres Bessones, va reaccionar igual: "Els únics culpables de l'esfondrament de les torres són els qui han dissenyat la política exterior dels USA tots aquests anys. Han fet patir massa gent."

No ens en podem estar de parlar del problema de l'energia elèctrica, a Nova York i a les altres capitals ianquis i canadenques. Mumia ens pregunta com ha reaccionat la gent. Nosaltres li expliquem les nostres pròpies experiències, perquè jo a Philladelphia també vaig tenir ocasió de patir-ho una mica. Així, els meus amics em van explicar que la falta de llum, sobretot a la nit, va despertar un cert sentit de la solidaritat entre persones que, tot i ser veïnes, des de feia anys amb prou feines s'havien dirigit la paraula en comptades ocasions. I això per qüestions molt pragmàtiques, de convivència. "Doncs potser faria falta que l'energia elèctrica marxés més sovint, si això ha de significar que augmenti la solidaritat entre la població nord-americana... A més, no ens mereixem altra cosa. Al cap i a la fi, això és el mateix que els bombardeigs han provocat a Bagdad: a més de la mort, han provocat als supervivents falta de llum, d'aigua... i no només per unes hores, com aquí..."

En acomiadar-se és quan em diu: "I per allà, que no es desanimi ningú. Que tots els imperis han caigut. Recordeu l'Imperi Romà, l'Imperi Espanyol, l'Imperi Britànic.. I ara també caurà l'Imperi USA... I l'Aznar i el seu règim... els farem caure entre tots...!" Aquesta presència d'ànim ens impressiona més que res a en Mario i a mi. La Pam ja coneix molt bé en Mumia, perquè gairebé cada mes tenen entrevista. I de vegades més sovint, si els esdeveniments ho fan necessari.

I allà s'ha quedat, el presoner condemnat a mort. I les autoritats judicials, que ara no saben què fer i tenen por de "moure fitxa". Poden canviar-li la pena de mort per la cadena perpètua. Poden reconèixer-li el dret a un nou judici, on es tinguin en compte totes les proves que foren ignorades maliciosament en el primer. O poden mantenir-li la pena de mort...

Corresponsal Contra-Infos a USA, Francesc Arnau i Arias (extracte)

LA BORDETA, MON AMOUR

No li digueu Fòrum, digueu-li especulació

La Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona ha pres posició en contra (o sense involucrar-se) del Fòrum, i nosaltres, vagi per endavant, els fem costat.

L'espectacle "piro-cultural" que prepara l'Ajuntament no deixa de ser més que una pantalla de fum per tapar tota la renovació urbana del front marítim de la ciutat i del final de la Diagonal. Que potser feia falta? No ho posem en dubte, però un espera que un govern socialista aprofiti una operació urbanística com aquesta per atacar els problemes de manca de pisos i espais per la gent. En lloc de resoldre els dèficits de la ciutat s'aposta per un "pelotazo" de pisos de 50, 60 o 70 milions. Com ho faria un govern de dretes? Exactament igual.

Per "compensar", la mona es vesteix de fòrum de cultures, tolerància, participació, pau. I quan es fa la crida als moviments socials aquests es troben amb un muntatge fet des de dalt, immodificable i amb uns espónsors i una estructura que reprodueixen el pitjor de la societat actual. Una aliança d'empreses proto-capitalistes, especuladors i polítics. Just contra tot allò que la majoria de nosaltres lluitem.

És per això que des de la nostra petita existència al barri de La Bordeta els diem que no contin amb nosaltres. Que preferim anar teixint, poc a poc com la Penèlope, amb altres grups com el nostre, i a cop de complicitats i sinèrgies, anar avançant cap a un món més just. En locals sense refrigeració a l'estiu ni calefacció a l'hivern, en cases okupades amenaçades de desallotjament, nous veïns de tots colors. En manifestacions al carrer i lluites veïnals. En solidaritats amb altres pobles en lluita anem fent el nostre fòrum pel 2004, i 2005 i 2006 ...

Comissió Veïns Bordeta

La que se'n va...

De molt li ha servit a la Valdecasas aquests anys de duresa i prepotència com a delegada del Govern. El premi ha estat un ministeri. Això aporta una prova més de quins valors es defensa des del PP.

Judici després d'anys de presó

El judici contra 10 joves catalans acusats de col·laborar amb el darrer comando Barcelona d'ETA tindrà lloc els dies 6, 7 i 8 d'octubre a l'Audiència Nacional. Des de les organitzacions antirepressives que fan seguiment de la situació dels empresonats preventivament des de fa més de 2 anys, s'han convocat diversos actes de suport. El 27 de setembre i els dies del judici hi haurà concentracions davant l'Ajuntament de Terrassa. A Barcelona també hi ha convocatòries els dies 6, 7 i 8 a la plaça Sant Jaume, i s'està organitzant un autocar per anar a Madrid.. Les reivindicacions dels actes, segons els col·lectius convocants, són la dissolució de l'Audiència Nacional, l'abolició de la Llei Antiterrorista i la llibertat sense càrrecs.

Condemnen l'Inem per acomiadar

Un jutjat de Barcelona ha condemnat ni més ni menys que l'Inem per acomiadar de forma improcedent 29 treballadors que tenien contractes temporals amb l'argument que ja no els necessitava (en realitat eren 44, però la sentència es refereix a 29). Aquest insòlit fet va passar el juliol, i s'agreuja en denunciar els afectats que feien feines d'interins quan els contractes temporals eren per fer tasques puntuals. L'Inem ha recorregut i es nega a tornar a contractar-los.

Les protestes contra la OMC a Cancun provoquen el suïcidi d'un agricultor Corea

Bernat/Barcelona

L'OMC es va reunir a la ciutat de Cancun dins de la, ja usual, fortalesa que comporten aquests tipus de cimeres. A una banda del mur la policia, a l'altre manifestacions diverses.

Lee Kyung Hae, un camperol coreà, es va suïcidar dalt de la tanca que separava els manifestants de la zona roja on es trobaven reunits els delegats de l'OMC. Aquest agricultor de mitjana edat ja a la cimera de la OMC del febrer passat s'havia declarat en vaga de fam en protesta per les polítiques agrícoles que vol impulsar aquest organisme internacional. També es van realitzar altres protestes de diferent calibre com bloquejos a la zona vermella, accions a als hotels...

Barcelona també va dir: Prou OMC!

Sota la convocatòria Prou OMC més de 200 persones van manifestar-se pel centre de Barcelona en una marxa oberta per unes 60 bicicletes i 4 tractors de la Unió de Pagesos.

Durant la manifestació es van fer diverses parades davant de universitats privades, l'Institut Català de la Salut i la seu del Departament d'Agricultura i Pesca, on es van llegir diferents escrits de protesta contra tot allò que simbolitza l'OMC. Al llarg de tot el recorregut es va notar la presència d'un fort desplegament d'antiavalots que seguien la marxa. L'acte va finalitzar a la plaça Catalunya amb un berenar no transgènic que la policia no va deixar celebrar aquest davant del Mc Donald.

bloqueix al mur de la zona vermella a Cancun. INDYMEDIA

Segrest sospitòs a Manresa

Alba Ayala Bartés/Bages

Des de finals d'agost s'ha iniciat una campanya per denunciar i informar sobre el segrest i les tortures que va patir un jove manresà ara fa quatre mesos. Els fets succeïren la matinada del 18 de maig quan un grup de persones encaputxades i a punta de pistola van portar per la força el jove fins un bosc de l'entorn de Collbaix. Allà l'agrediren durant hores deixantlo finalment abandonat amb una fractura a la costella i una fisura a l'esternó. Deu dies abans del greu incident el noi havia estat detingut pels Mossos d'Esquadra que al trobar-li material pirotècnic al cotxe l'acusaren de pressumpta tinença de material per fer explosius. Malgrat la voluntat dels cossos policials d'aplicar-li la legislació antiterrorista el jutge finalment va ordenar-ne la llibertat provisional. Tant el jove com el seu entorn de persones vinculades a moviments socials de Manresa havien estat previament assetjades per part dels Mossos d'Esquadra amb múltiples identificacions i seguiments.

Segons va fer palès la Coordinadora Antirepressiva de Manresa en una roda de premsa el passat 20 d'agost, els fets estan estretament lligats, ja que els agressors mentre colpejaven el jove l'increpaven titllant-lo de terrorista. El comunicat de premsa ressalta que els Mossos d'Esquadra van trigar 15 dies en donar protecció oficial al jove mentre el seu Servei de premsa negava que l'agredit els hagués interposat una denúncia.

La Coordinadora Antirepressiva no va voler assenyalar directament els responsables de l'agressió per manca de proves però sí va esmentar que "històricament aquest tipus d'actuacions només han estat perpetrades per grups d'ultradreta altament organitzats i amb lligams policials o bé actuacions parapolicials que podríem emmarcar en el que es coneix com a terrorisme d'estat, amb clars antecedents a l'Estat espanyol."

Susanna Bouis s'estrena

Moment d'una de les detencions recollit per càmeres de la Guàrdia Civil. TV

A.A.B./Barcelona

Un cop més Barcelona ha estat escenari de l'actuació de la Guàrdia Civil aplicant la legislació antiterrorista. La matinada del 16 de setembre els agents van assaltar les cases de sis persones, procedint a detenir-les acusades de pertànyer a "una cèlula anarquista" que suposadament hauria enviat un paquet bomba al consulat de Grècia i efectuat accions de sabotatge. Diversos col·lectius antirepressius de la ciutat denuncien l'esmentada llei antiterrorista ja que "vulnera els drets fonamentals de les persones, la presumpció d'innocència, facilita les tortures i a l'Estat Espanyol s'utilitza de manera sistemàtica contra tota la dissidència política". Efectivament els detinguts han estat cinc dies incomunicats, patint tortures, tal com han denunciat el grup d'amics, i sense poder tenir un advocat propi. Finalment l'operació s'ha saldat amb l'ingrés a presó de cinc dels sis detinguts. La imputació final ha estat sorprenent. Garzón els acusa de planejar els assassinats de Luis del Olmo, del conseller de telecomunicacions, d'un directiu de la Caixa, i del portanveu dels Mossos d'Esquadra, així com també de voler atemptar contra les seus dels sindicats UGT i CCOO, la catedral de Barcelona i la llibreria Europa. A més també són acusats d'integració a un grup terrorista, tinença d'explosius, incendis, danys, estralls... Aquesta és la versió policial, sense tenir coneixement de la part afectada ja que, fins al moment, no ha pogut ser defensada.

Què està passant als Països Catalans?

Després de donar la volta a mig món, canviem d'aires. En aquest nou apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, desde Salses a Guardamar i desde Fraga a Maó. Desde LA BURXA volem contribuïr a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques o econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

La Bressola planta cara al genocidi lingüístic de la Catalunya Nord

La llengua és un dels trets nacionals més característics que tenim. És molt més que un instrument de comunicació, configura la nostra identitat, i és que quan mor una llengua mor una forma d'entendre i pensar el món. Als segles XVI i XVII quasi tothom parlava català als Països Catalans. L'amenaça a la llengua pròpia s'originà en el moment que vàrem anar perdent les llibertats i la sobirania dels diferents territoris que conformen la nostra nació. Amb el Tractat dels Pirineus, la Catalunya Nord passà a dependre de França, i amb el Decret de Nova Planta la resta dels Països Catalans quedaren definitivament sotmesos a Espanya. El procés de castellanització i francesització ha estat llarg i cruel, però tot i gaudir de poderosos mitjans no se n'han acabat de sortir. El català encara existeix, però tantes envestides l'hi ha fet mal. El cas de la Catalunya Nord n'és un exemple paradigmàtic i, sovint, oblidat. Tanmateix, iniciatives com La Bressola representen una escletxa esperançadora.

Després de la Guerra dels Segadors, Espanya i França signaren un pau (Tractat dels Pirineus, 1659) que incloïa la cessió de la Catalunya Nord al regne francès. Esdevingué una mena de revenja per l'actitud revolucionària dels catalans durant la guerra. Ràpidament esclataren tot un seguit de revoltes contra les autoritats franceses. La insurrecció més detacable fou la dels Angelets de la Terra (1663-1670) que, abanderats amb el crit de guerra de "Visca la terra", lluitaren per conservar els seus drets i llibertats així com la defensa de la llengua. La repressió desencadenada fou duríssima, els rebels foren torturats i assassinats pel garrot vil, després els seus caps foren exposats en gàbies de ferro en llocs públics, mentre construïen espectaculars fortificacions per controlar els catalans, com ara la de Vilafranca de Conflent.

El procés de francesització

La repressió contra la llengua i cultura catalanes fou immediata. L'any 1700 Lluís XIV firmà un edicte on prohibia l'ús del català per considerar-lo literalment repugnant. En un primer moment la política de substitució lingüística només va tenir èxit entre les classes dirigents que adoptaren el francès per mantenir l'hegemonia. Mica en mica la francesització es va anar extenent, però com que les classes populars continuaven visquent en català, finalment s'optà per la via més coercitiva. El francès s'anà imposant des de les escoles, fins als actes públics, administratius i judicials, quedant reduït a l'ús oral. Durant la Revolució francesa, la persecució del català s'accentuà i fou considerat com l'idioma dels enemics de la revolució. El francès començà a penetrar efectivament entre les classes populars, posant realment en perill la llengua catalana. En aquesta època s'inicien els decrets d'escolarització obligatòria en francès i els càstigs contra els alumnes que parlessin en català. Alhora, l'hàbil propaganda francesa que presentà França com a pàtria de llibertat, tingué efectes sobre la consciència nacional dels nord-catalans. S'assimilava sovint l'ús del català amb la brutícia, el feudalisme, l'analfabetisme i el provincianisme, mentre que el francès equivalia a progrés, liberalisme i refinament. "Il est defendu de cracher par tèrre et de parler catalan", missatges com aquest es podien llegir a les parets de les escoles.

Situació delicada del català

Aquesta política visceralment anticatalana ha continuat fins l'actualitat. La negativa de l'Estat francès de signar la Carta de les Llengües Minoritzades del Parlament Francès o actuacions com la de fins fa poc prefecte Bernard Bonnet enviant una carta a tots els batlles demanant-los que es treguin del cap qualsevol intent de normalització del català, amb l'amenaça de suprimir subvencions, en són alguns exemples. Alhora els canvis dins la societat nord-catalana també han estat molt significatius. El més important ha estat l'arribada de milers de pied-noirs (colons francesos d'extrema dreta i profundament anticatalans) expulsats d'Algèria quan s'independitzà els anys 60, fins arribar a ser pràcticament la meitat de la població de la Catalunya Nord. Aquest fenòmen explica en part els bons resultats electorals de Le Pen a la zona. Tots aquests factors han portat a una erosió important de la identitat catalana fins arribar a la situació actual en què el català es considera una "llengua regional" amb un gran desprestigi i només un 17% de la població el parla.

La Bressola: una iniciativa esperançadora

El sistema educatiu ha estat el principal instrument per aniquilar la llengua catalana. De fet, des del 1649 havia desaparescut l'ensenyament en català. No fou fins el 1976 que es va crear la primera escola catalana de la Catalunya Nord: La Bressola. La iniciativa no va ser ben rebuda per les autoritats que afirmaven que el català era nociu per a la formació dels infants. De fet només es podia ensenyar una hora setmanal de català a secundària i de forma optativa. Obviaren que l'experiència fracassaria, però La Bressola ha anat creixent fins a tenir set escoles en l'actualitat i escolaritzar a més de 400 alumnes. El 1983 es va signar un conveni amb el Ministeri d'Educació segons el qual es comprometia a pagar una subvenció equivalent al 50% dels salaris dels mestres reconeguts per l'Estat, però quan arribà la dreta al govern el 1986 s'anul·laren els acords. De fet, La Bressola ha sobreviscut gràcies a les quotes de socis i a la tasca feta per l'Associació d'amics de La Bressola i a la solidaritat i suport mutu amb molt altres projectes que han anat sorgint per defensar la llengua catalana a la Catalunya Nord.

Alba Ayala Bartés

...i la que ve

La nova delegada ja sap com ha d'actuar per fer punts i forjar-se un bon futur. Per començar, els fets de Castellar i la detenció d'una perillosíssima cèl·lula anarquista. Sembla que patirem...

Diada crítica amb els estatuts

Alba Ayala/Barcelona

Amb el lema "Amb els estatuts no hi ha futur" s'encapçalà enguany la manifestació de l'esquerra independentista de la Diada. Des de la Coordinadora de l'Esquerra Independentista es va voler aprofitar la data reivindicativa per fer una crítica als projectes de reforma de l'estatut, argumentant que reforcen i legitimen la submissió a l'Estat espanyol. Per altra banda, la manifestació d'ERC, que anava justament al darrera, acabà l'acte amb un discurs d'en Carod Rovira. Però des de primera hora del matí, els diferents actes de la Diada, ja van ser molt concorreguts. Al Fossar de les Moreres, la CEI (formada per les CUPs, Endavant, Maulets, Alternativa Estel, MDT, CAJEI, Alerta Solidària, CEPC i L'Espenta) i la Comissió Fossar de les Moreres van organitzar diferents actes.

Al Passeig Lluis Companys, la Comissió Onze de Setembre va impulsar com a novetat una Mostra d'Entitats durant tot el dia, acabant amb un acte central on s'hi feren diversos parlaments i actuacions musicals. Un altre dels actes que recobrà importància fou l'homenatge a Gustau Muñoz, militant independentista assassinat l'11 de setembre del 1978 per la policia, així com també la ja tradicional xiulada a alguns dels polítics que desfilen davant del monument a Rafael de Casanova.

L'ENTREVISTA

RÀBIA POSITIVA, GRUP DE MÚSICA DEL BARRI DE SANTS.

"Tractem de portar la nostra manera de pensar al funcionament de la banda"

A la tardor del 1993 va començar la carrera musical de Ràbia Positiva. Deu anys més tard amb tres discs a l'esquena i més de doscents concerts que els han dut per tota la geografia catalana i part de l'estranger tornen a aterrar al nostre barri amb una exposició de cartells. Aquest mes la podrem veure a l'Arran i a la Biblioteca del Vapor Vell.

Pau Canela

Components del grup: David, Kike, Gregor, Pere i Campa
Discografia: La voz de la discordia (Maqueta-Tralla records), Tiempo al tiempo (Tralla records), A volar! (Tralla records), Paraules (Propaganda pel fet)
Número d'actuacions: 250 aproximadament.

Col.laboracions en recopilatoris: Insumisión Total, Continuem avançant, Ràdio Bronca, Absolut'Zine, Rock Sound, Staff Magazine, La Kelo Musikaz Blai, Escoles bressola de la Catalunya Nord, Cultura de resistència, No perdem els somriures...

Com va començar tot?
Doncs imagineu-vos, un grup de joves amb ganes de fer alguna cosa diferent, per trencar amb lo quotidià.

Perquè veu decidir pujar en un escenari?
L'activitat anava agafant tanta velocitat, que t'hi trobaves a sobre i no et plantejaves com havies arribat fins allà. Normalment, als primers concerts sempre trencàvem el gel desprès d'haver consumit certes dosis d'alcohol...

Una valoració de tots aquests anys.
Molt positiva! Mai ens hem plantejat fites i hem anant marcant el nostre propi ritme. Això creiem que és important. Hi han molts grups que s'enfonsen en el moment de creure que de la música podran viure.

Quina cançó de R+ t'agrada més?
Segur que cadascú diriem una. "Quí té por?", "Te hablaré", "La rabia", "Ella no olvida", "Ments Buides"...

Quins grups us han influenciat més?
The Clash, Ramones, Minor Threat, Samiam, Decibelios, Maniática, Negu Gorriak...

L'anècdota més significativa...
Uf! Hi ha de tot, des de concerts que es suspenen desprès de dir el "Bona nit...", fins a actuar nevant i a l'aire lliure un 20 de novembre.

Heu tingut molts canvis en la formació...
Entre el 96 i el 97, va haver un canvi important. Dos membres del grup van decidir fer una altra cosa i la resta vem haver de fer una mena de reforma. Des de llavors, només hi ha hagut un canvi de baixista.

Actualment el grup també el formen veterans de l'escena musical santsenca de grups desapareguts com Innocents i Penguin Village, heu canviat d'estil musical?
Doncs clar, l´estil inicial del grup ha anant evolucionant cap un so HC-Punk més compacte i guitarrer.

Funcionament del grup?
Assemblеariament, tractem de portar la nostra manera de pensar al funcionament de la banda.

El vostre tracte amb les discogràfiques?
Sempre ha estat com una relació entre amics, personal. Tant abans amb Tralla, com ara amb Propaganda mai s'ha donat el binomi aquest de Discogràfica-Artista.

Us considereu un grup polític?
No, som un grup d´amics que fem la música que ens agrada i expressem les nostres idees. Diguem-ne que som "polítics" en tant que som persones amb determinades inquietuts socials o polítiques i com és lògic això es reflecteix en la nostra manera de funcionar com a banda. (concerts, col.laboracions, etc...).

Quina és la vostra relació amb els moviments socials?
Alguns de nosaltres hi participem més activament que altres. Hi ha qui no pot o no s'ho planteja i hi ha qui està més o menys actiu pel que fa a la militància en els moviments socials locals.

La vostra opinió de la música en català?
Penso que és necessaria. Hi ha el prejudici de molta gent que pensa que la música "dura" ,tant el Hip Hop com el Rock, ha de ser en castellà perquè en català "no queda bé". La llengua catalana pateix una minorització al seu propi territori on ara mateix és una llengua subalterna del castellà i un dels fronts necessaris per normalitzar-la és la música. Si la situació no fos aquesta no ens estarieu fent aquesta pregunta...

Quin futur com a grup us espera?
Doncs com que no ho sabem, ara per ara ens dediquem a coses noves (cançons, exposicions...) i a fer el que ens agrada, que és tocar i passar-ho bé amb això. També ens fa il.lusió veure que la gent ens crida per anar a tocar a la seva zona i fins que es continuïn enrecordant de R+, per part nostra i ara mateix, no hi han motius per deixar de bellugar-se.

Què podrem trobar a la vostra exposició conmemorativa?
Un resum de la nostra trajectòria, l'evolució dels dissenys dels cartells del rotllo i esperem que molta complicitat.

CONTRA EL RACISME
SANTS AMB RITME!

STOP AL RACISME

RACISTA, AJUDA'NS A COMBATRE LA XENOFOBIA SUICIDA'T!!

Nova secció: tira d'enganxines polític-socials. Aquest mes, Racisme

Adreces **Hamsa** c/Miquel Bleach 15, **Can Vies** c/Jocs Florals 42, **CS de Sants** c/Olzinelles 30, **Casal Independentista** c/Premià 31, **Espai Obert** c/Blasco de Garay 2, **AC Arran** c/Premià 20

Activitats

Xerrada III aniversari Intifada
Dilluns 29 de setembre a les 19h a Les Cotxeres. Amb Salah Jamal, Gema MArtin i Sebastià Sabtler

Massa Crítica - bicicletada
Divendres 3 d'octubre a les 20h Pl. dels Països Catalans. Bicicletada-manifestació el primer divendres de cada mes.

Correllengua a Sants
Dissabte 25 d'octubre
Un any més el Correllengua visita el barri de Sants. El 9 de novembre finalitzarà a Perpinyà.

Diada dels Castellers de Sants
Diumenge 26 d'octubre a les 12h a la pl. Bonet i Moixí (pl. Màlaga)
Diada castellera al barri.

Eskerrik Asko, Països Catalans
Dissabte 28 de setembre de 10:30 a 21h al parc de la Ciutadella
Concert d'agraïment dels treballadors i treballadores de l'EGUNKARIA a la solidaritat catalana.

XXV Cross Popular de Sants
Diumenge 19 d'octubre a les 9:30 a la Rambla de Brasil amb Carretera de Sants
Abans de la cursa hi haurà una actuació dels Castellers de Sants i dels Gegants del barri. Butifarrada per els corredors al acabar la cursa.
Inscripcions del 6 al 18 d'octubre al Polisportiu de l'Espanya Industrial on hi haurà una exposició.